

Kære Mette Frederiksen, kære Pernille Rosenkrantz-Theil, kære Pia Olsen Dyhr, kære medlemmer af Børne- og undervisningsudvalget

Så blev danskerne præsenteret for en plan for genåbningens fase to i coronakrisen. Du, Mette Frederiksen, fik omhyggeligt berettet om alle de områder, som *kan* lukke op, og forklaret, *hvorfor* de kan lukke op. Du, Pia Olsen Dyhr, fortalte næsten jublende på TV2, hvor helt *fantastisk* det er, at de unge nu kan komme i skole og få stillet deres behov for igen at være sociale.

Jeg sad hele aftenen med en utrøstelig teenager, som i den grad føler sig overset af jer alle. Hun går i 1. g på STX, og i 8 uger har hun og hendes jævnaldrende måtte lide under en virkelig dårlig skærmundervisning, som mere består af lektie- og opgaveudstikning, end den består af egentlig undervisning; en undervisning, hvor muligheden for at få vejledning, at stille spørgsmål og at få forståelige svar, er stærkt begrænset; en undervisning, hvor det hyppigt anvendte gruppearbejde er opgavefordeling i stedet for samarbejde.

Min teenager har en hverdag, hvor hun sidder i adskillige timer foran en skærm for ikke at få fravær, men med et ringe eller intet udbytte af skærmtiden. Når "undervisningen" endelig er forbi, må hun kæmpe i timevis med på egen hånd at få løst de mange og lange opgaver, som hun ikke forstår.

Oveni dette føler min utrøstelige teenager, at hun og hendes kammerater uforskyldt er blevet tildelt en længere straf end resten af samfundet på trods af, at de har gjort *alt*, hvad I hidtil har forlangt af dem.

Teenagerne er – sammen med de ældre – nok den befolkningsgruppe, som har det allerstørste behov for at være sociale og omgås andre mennesker, og alligevel har I valgt at straffe dem med social isolering og inddragelse af deres frihed. Jeg taler ikke om et ungt menneske, som bare keder sig en lille smule hjemme ved familien og savner fest og ballade, men om et ungt menneske, som nu er truet på sin mentale sundhed.

I aftes kunne min teenager slet ikke overskue, at dette skulle vare 4 uger mere. Her til morgen kommer hun så til at skulle kapere, at hun og hendes kammerater heller ikke er nævnt i genåbningens fase 3 og at hendes 1. g dermed endegyldigt er smadret; at hun ikke kommer i skole igen før i 2. g.

33% af studieåret – 45% af studieretningstiden – har været så ringe, at hun langt fra har opnået de færdigheder og den forståelse, som hun får brug for at kunne gennemføre 2. og 3. g. Den manglende indlæring kan desværre ikke bare indhentes senere i gymnasietiden, og dermed har I reelt forringet hendes – og hendes kammeraters – fremtidige uddannelsesmuligheder.

Kan I ikke hjælpe mig med at forklare hende, hvad den sundhedsfaglige begrundelse er for, at det er sikkert at åbne for 10. klasse men ikke for 1. g, på trods af at de er jævnaldrende, på trods af at det i begge tilfælde drejer sig om undervisning?

Kan I hjælpe mig med at forklare hende, hvorfor det politisk bliver prioriteret at sende en 6. classes elev tilbage i skolen, på trods af at denne elev vil have flere år til at indhente den manglende/forringede undervisning og ikke har nogen eksamener, mens en 1. g studerende, som straks efter sommerferien skal bygge videre på et fagligt hul, og som mister eksamener, ikke kan få lov til at vende tilbage til studiet?

Kan I hjælpe mig med at forklare hende, hvorfor resten af samfundet kan vende tilbage til en næsten normal hverdag, mens lige hendes og hendes kammeraters årgange bliver totalt overset i genåbningsprocessen?

Jeg kan ikke forklare det med andet end det totalt intetsigende "Det siger, Mette". Kan I?

Med venlig hilsen
Vibeke Futtrup